

Ik sta op ga naar buiten, kijk naar de vogels in de tuin.
 Op het eerste gezicht niets verandert, maar waarom voel ik wat ik voel?
 De zon schijnt en in de verte, hoor ik geloei en gelach,
 Alles lijkt net als gisteren, hebben zij het dan niet door?
 Voor mij is er iets veranderd, ik ben iets kwijtgeraakt,
 iets dat jaren vanzelf was, heeft zich los gemaakt, heeft zich van mij losgemaakt.

*Wij hebben steden ingenomen en terrassen bestormd,
 Rivieren zien stromen, "open" tochten gemaakt,
 Kastelen veroverd en in tuinen gestruind,
 Kathedralen beklommen en mooie feesten gefeest.*

Ok, ik snap wel dat anderen, niet weten wat er leeft.
 Dat gevoel van incompleet zijn, heb ik nog nooit beleefd.
 De weemoed overspoelt mij, de boosheid, het verdriet,
 Als ik probeer te begrijpen, wat niet te vatten is.
 Dan gaat mijn blik weer naar buiten en ziet wat er nog is,
 Zoveel om van te houden, zoals zij dat ook deed, zoals zij dat ook deed.

*Wij hebben steden ingenomen en terrassen bestormd,
 Rivieren zien stromen, "open" tochten gemaakt,
 Kastelen veroverd en in tuinen gestruind,
 Kathedralen beklommen en mooie feesten gefeest.*

Omhels het leven, Carpe Diem, geniet van het moment,
 Met mensen die om je geven, is wat zij van ons verwacht.
 Het zal wel heel erg zwaar zijn, met dat ontzettend groot gemis,
 Maar ik voel in mijn gedachten, dat zij meekijkt hoe dat lukt.
 En ons aanspoort om te leven, volg je passie doe het "nu",
 Geen spijt voor de dingen, die je niet deed, die je niet deed.

*Wij gaan steden weer bezetten, de terrassen zijn van ons,
 De rivieren blijven stromen en de tochten zo gepland,
 De kastelen zijn niet veilig en de tuinen wonderschoon,
 De kathedralen gaan we beklimmen en we feesten als vanouds.
 Voor jou, voor ons, voor jou, voor ons, voor jou.*